

ਸ: ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ
ਵੀ.
ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ
ਸ਼ਾਹ, ਜੇ.

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੌਕਾ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਵਾਜਬ ਹੈ, ਇਹ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਉੱਚ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਇਨਕੁਆਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਖੁਦ 82 ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਮੂਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਵਾਲਾ ਬਚਾਅ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜੋ 321 ਪ੍ਰਿੰਟ ਕੀਤੇ ਪੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੌਖਿਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜੁਬਾਨੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਅਪੀਲ, ਇਸ ਲਈ, ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਅੱਗੇ ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-ਸੋਮ ਚੰਦ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 359

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XLVI) ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1958 ਦਾ V II) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ - ਸੈਕਸ਼ਨ 5- ਬਿਨਾਂ ਗਿੰਨ ਕੀਤੇ ਕਪਾਹ ਦੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਕਪਾਹ ਗਿੰਨਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀਆਂ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ- ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ - ਤੇਲ-ਬੀਜਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਕੱਢੇ ਗਏ ਤੇਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ- ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ- ਲੋਹੇ ਦੇ ਸਕਰੈਪ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ - ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ - ਸੈਂਟਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1956 ਦਾ LXXIV) - ਧਾਰਾ 15 - ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ- ਉਤਪਾਦਨ- ਦਾ ਅਰਥ।

1959

ਦਸੰਬਰ, 15

ਹੈਲਡ, ਕਿ ਗਿੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪਾਹ ਇੱਕੋ ਜਿਣਸ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਨਾਂ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਵੇਚਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, (1956 ਦਾ LXXIV) ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1958 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 7 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਵੈਧ ਹੈ। ਕਪਾਹ ਦੇ ਡੀਲਰ ਸਿਰਫ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਨਿਰਯਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੇਲ-ਬੀਜਾਂ ਦੇ ਡੀਲਰਾਂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੇਲ-ਬੀਜ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ, ਤੇਲ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੇਲ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮੂਲ ਵਸਤੂ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੇਲ ਤੁਰੰਤ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੇਲ-ਬੀਜ ਅਤੇ ਤੇਲ ਇੱਕੋ ਵਸਤੂ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਨ-ਫੈਰਸ ਧਾਤਾਂ ਦੇ ਡੀਲਰ ਧਾਤਾਂ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚਦੇ ਹਨ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਲੋਹੇ ਦੇ ਸਕਰੈਪ ਦੇ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅੰਤਰਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਇਸ ਹੱਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 15 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ।

ਹੈਲਡ, (ਪ੍ਰਤੀ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.), ਕਿ ਵਿਉਤਪੱਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ "ਨਿਰਮਾਣ" ਲਾਤੀਨੀ ਮਨੁ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਹੱਥ" ਅਤੇ "ਫੈਕਟਸ", ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਬਣਾਇਆ"। ਇਸਦੇ ਮੁਢਲੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, "ਨਿਰਮਾਣ" ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, "ਨਿਰਮਾਣ" ਇੱਕ ਕੱਚੀ ਜਾਂ ਗਠਤ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਹੱਥੀਂ ਜਾਂ ਮਕੈਨੀਕਲ ਹੋਰਾਫੇਰੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਸਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ" ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ "ਨਿਰਮਾਣ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਅਰਥ "ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਵਿਕਾਸ" ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ

ਨਿਰਮਿਤ ਲੇਖ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਰੂਪ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "ਨਿਰਮਾਣ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨੇ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲਏ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਉਤਪਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਮਨੁੱਖੀ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਗੋਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵੀ। ਕੋਸ਼ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕਮੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿਆਰ ਲੇਖ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਹੈ, ਪਰ ਹਰ ਤਬਦੀਲੀ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤਬਦੀਲੀ ਇਲਾਜ, ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਲੇਖ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਨਾਮ, ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਲੇਖ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕਿਰਤ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਲੇਖ ਨੂੰ ਨਿਰਮਿਤ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਲਾਜ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੇਖ ਵਪਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਤੇ ਅਸਲ ਕੱਚੇ ਉਤਪਾਦ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਲੇਖ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸ (1958 ਦਾ ਸੋਧ ਐਕਟ VII) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਫ. ਸੀ. ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਡੀ. ਐਸ. ਨੇਹਰਾ।

ਐੱਸ.ਐੱਮ. ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਜੀ.ਡੀ.ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ.-ਇਨ੍ਹਾਂ 49 ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ 1958 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 7 ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਪਰਸਜ਼ ਟੈਕਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਜਾਂ ਵਾਧੂ ਦੇਣਦਾਰੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੌਦੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਕੱਚੇ ਕਪਾਹ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਫਰਮਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਕੱਚਾ ਕਪਾਹ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਿੰਨੀ ਹੋਈ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਪਾਹ-ਬੀਜ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 898 ਆਫ 1959 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਗੈਰ-ਲੋਹ ਧਾਤਾਂ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 822 ਤੋਂ 827 ਆਫ 1959 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੇਲ-ਬੀਜਾਂ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ 1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1271 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਚੂਰਾ-ਪੋਸਤ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। 1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 86,1 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੌਜ਼ਰੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਬਿੰਦੂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਰੀਆਂ 49 ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਨਜਿੱਠਣਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਈਟਮ 29 ਸੀ "ਕਪਾਹ (ਜਿੰਨ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ)"। ਟੈਕਸ ਜਿਸਨੂੰ ਟੈਕਸਯੋਗ ਟਰਨਓਵਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਸੀ। "ਟਰਨਓਵਰ" ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਕੁੱਲ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ" ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੋਧ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਛੋਟ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਈਟਮ 29 ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਦੋ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੇ ਖਰੀਦ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਕੇ "ਟਰਨਓਵਰ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਛੋਟ ਵਾਲੇ ਮਾਲ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਲ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ- (1) ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਹ ਵਸਤੂ ਖਰੀਦੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ (2) ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਿਆ। ਦੂਜੇ ਮਾਲ ਦੇ ਡੀਲਰ ਵੀ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਗਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 1956 ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਆਮ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇੱਕ ਸੋਧ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 286(3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਆਰਟੀਕਲ 286(3) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:--

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਾਘਬੀਰ ਚੰਦ-ਸੋਮ
ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰ,
ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ. ਜੇ.

“ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਤਾ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ, ਦਰਾਂ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਸਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।”

ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ 1956 ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣ ਲਈ ਕੁਝ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਆਈਟਮ (ii) ਹੈ-

“ਕਪਾਹ, ਭਾਵ ਕਪਾਹ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ (ਦੇਸੀ ਜਾਂ ਦਰਾਮਦ) ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਨਿਰਮਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਗਿੰਨਡ ਜਾਂ ਅਣਗਿੰਨਡ, ਗਲੇ, ਦਬਾਇਆ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਪਰ ਕਪਾਹ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ;”

'ਆਇਰਨ-ਸਕ੍ਰੈਪ' ਇਕ ਹੋਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਵਸਤੂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਤੇਲ-ਬੀਜ' ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਆਰਟੀਕਲ 286 ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“15. ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦਾ ਹਰੇਕ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ: -

(ਏ) ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਉਸਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਕੀਮਤ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ;

(ਬੀ) ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ ਦੀ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮਾਲ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਉਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।”

ਜਦੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 7 ਆਫ 1958 ਅਤੇ 1956 ਦੇ ਸੈਂਟਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ 1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਅਤੇ 1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 24 ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਅੰਤਿਮ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਪਾਹ (ਜਿੰਨ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ) ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਵੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮਾਲ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਕਰੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਚਿਤ ਰਿਫੰਡ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੈਰ-ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਟਰਨਓਵਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਕਪਾਹ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਵੇਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਉਹ ਸਿਰਫ 2 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਜੋ ਗੈਰ-ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1958 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 7 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 286(3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਵਿੱਚੋਂ ਆਈਟਮ 29 ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਜਾਂ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਪਾਹ ਦੇ ਡੀਲਰ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਵੇਚਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਘਟੋ-ਘਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਗਿੰਨੀ ਕਪਾਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਵਸਤੂ ਹਨ। ਗਿੰਨੀ ਦੀ

ਮੈਸਰਜ਼
ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ
ਕਰ ਅਫਸਰ,
ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ,
ਸੀ. ਜੇ.

ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਕੱਚੇ ਕਪਾਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਜਾਂ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀ। ਕਪਾਹ, ਭਾਵੇਂ ਗਿੰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ, ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ 1958 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 7 ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਇਹ ਐਕਟ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮਾੜਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਮਾਲ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਚਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਟੈਕਸ ਜਿਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਧਾਰਾ 15 ਦੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੇਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ, ਜੇਕਰ- ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਨਾਂ ਗਿੰਨੀ ਕਪਾਹ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਕਪਾਹ-ਬੀਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਮਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਖਰੀ ਵਿਕਰੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਵੀ ਆਨੰਦ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਬਿਨਾਂ ਕਪਾਹ ਦੀ ਖਰੀਦ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਇਸ ਲਈ, ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ "ਟਰਨਓਵਰ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ- ਕੀ ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਮਾਲ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬਦਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਗਿੰਨ ਕੀਤੇ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਿੰਨਡ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਕੱਚਾ ਕਪਾਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਕਈ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸੂਚੀ III ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ 33 ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ-

“(ਡੀ) ਕੱਚਾ ਕਪਾਹ, ਭਾਵੇਂ ਗਿੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਗਿੰਨਿਆ ਹੋਇਆ”, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੰਨ ਕੀਤੇ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਪਾਹ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕਾਟਨ ਗਿੰਨਿੰਗ ਐਂਡ ਪ੍ਰੈਸਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ, 1925, ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਬੀ) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ-

“ਕਪਾਹ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਗਿੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ, ਜਾਂ ਕਪਾਹ ਦਾ ਕੂੜਾ;”

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ 1948 ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਆਈਟਮ 29 "ਕਪਾਹ (ਜਿੰਨਡ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ)" ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, 1956 ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14, ਆਈਟਮ (ii) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ-

“ਕਪਾਹ, ਭਾਵ ਕਪਾਹ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ (ਦੇਸੀ ਜਾਂ ਦਰਾਮਦ) ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਗਿੰਨਡ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ, ਬੈਲਡ, ਦਬਾਇਆ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਪਰ ਕਪਾਹ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਸਮੇਤ ਨਹੀਂ;

ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ ਨੂੰ 'ਉਸਦੀ ਅਣਉਚਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਨਿਰਮਿਤ ਕਪਾਹ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ, ਅਰਥਾਤ, ਕਪਾਹ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ, ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਗਿੰਨਡ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਵਜੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ', ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ 1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 24, ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੈਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਗਿੰਨਡ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਕਪਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਗਿੰਨਿੰਗ ਸਿਰਫ਼ ਕਪਾਹ-ਬੀਜ ਨੂੰ ਕੱਚੇ ਕਪਾਹ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਫਿੱਟ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਗਿੰਨਿੰਗ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਕਿਸਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੱਚੇ ਮਾਲ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਲ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿੰਨਡ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਇੱਕੋ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਗਿੰਨੀ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਿੰਨਿੰਗ ਕੱਚੇ ਕਪਾਹ ਦੇ

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ
ਚੰਦ-ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.

ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ
ਅਫ਼ਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ,
ਸੀ. ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ
ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ. ਜੇ.

ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀ। ਜਦੋਂ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਧਾਗੇ ਜਾਂ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੱਚਾ ਕਪਾਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੱਚਾ ਕਪਾਹ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਗੇ ਜਾਂ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਪਾਹ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਧਾਗੇ ਜਾਂ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਧਾਗਾ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਬੁਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਵੇਚਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ; ਉਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਹ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਵੇਚਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਕਣਕ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਬੋਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੱਚੀ ਕਣਕ ਖਰੀਦੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੇਚਿਆ। ਜੇ ਉਹ ਕਣਕ ਨੂੰ ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਪੀਸ ਕੇ ਆਟਾ ਵੇਚਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਟਾ ਕਣਕ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਲੋਹੇ ਦਾ ਚੂਰਾ ਖਰੀਦ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਟੀਲ ਦੀਆਂ ਪਲੇਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਸਕਰੈਪ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਟੀਲਪਲੇਟਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਮੀ ਕਣਕ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਬੋਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਕਪਾਹ-ਬੀਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਵਸਤੂ ਹੈ, ਪਰ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਸਿਰਫ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਹ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਲਗਭਗ ਉਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਮੰਡੀਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ; ਵਸਤੂ ਉਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖੋਂ ਇਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਹਾਂ ਕਿ ਅਣਗਿਣਤ ਅਤੇ ਗਿੰਨਡ, ਕਪਾਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣਾ ਅਤੇ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਵੇਚਣਾ ਇੱਕੋ ਜਿਣਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦੋ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਹਨ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਰਥਨ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਅਮਰੀਕੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਜਾਰਜੀਆ ਵੇਅਰਹਾਊਸ ਕੌਰਨਪੈਨੀ ਬਨਾਮ ਜੌਲੀ (1) ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਜਾਰਜੀਆ 'ਚ ਚੋਣਾਂ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਾਉਣ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਲੜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪਾਰਟੀ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਜਿਨਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਤਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਿੰਨਿੰਗ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਫੈਕਟਰੀ ਮਾਲਕ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਪਾਹ ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦੀ; ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਉਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹੀ; ਇਸ ਲਈ, ਜਿਨਿੰਗ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਰਪਸ ਜੂਰੀਸ ਸੈਕੰਡਮ 'ਨਿਰਮਾਣ' ਨੂੰ 'ਕੱਚੀ ਜਾਂ ਤਿਆਰ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ' ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਰੂਪ, ਗੁਣਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਸੰਜੋਗ ਦੇ ਕੇ, ਭਾਵੇਂ ਹੱਥਾਂ, ਕਿਰਤ ਜਾਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੁਆਰਾ; ਕੱਚੀ ਜਾਂ ਤਿਆਰ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼। ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਟੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ, ਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ 'ਨਿਰਮਾਣ' ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਨਿਰਮਾਣ' ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਪਯੋਗਾਂ ਅਤੇ ਕਈ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਅਰਥ ਕੱਚੇ ਮਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਹੈ। ਗਿੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪਾਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕੱਚਾ ਮਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਿੰਨਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਕੱਚਾ ਮਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਇੱਕ ਤਿਆਰ ਉਤਪਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(1) 157 ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬ ਰਿਪੋਰਟਰ 276

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਦੇ ਫੈਡਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਜੈਕ ਜ਼ਿਨਾਡਰ ਪ੍ਰੋਪ੍ਰਾਇਟਰੀ ਲਿਮਟਿਡ (1) ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਰੀਅਰ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਖਰਾਬ ਅਤੇ ਖਰਾਬ ਫਰ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਆਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਫਰਾਂ ਦੇ

ਮੈਸਰਜ਼
ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.

ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ
ਕਰ ਅਫਸਰ,
ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਜੀ. ਡੀ. ਖੋਸਲਾ,
ਸੀ. ਜੇ.

ਨੁਕਸ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਲਾਈਨਿੰਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਤਿਆਰ ਉਤਪਾਦ ਤੁਰੰਤ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਫਿੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੀ ਗਿੰਨਿੰਗ ਜੋ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਵਧੇਰੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਮੀਟ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੇ ਪੋਲਟਰੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਅਮਰੀਕੀ ਕੇਸ, ਈਸਟ ਟੈਕਸਾਸ ਮੋਟਰ ਫਰੇਟ ਲਾਈਨਜ਼ ਬਨਾਮ ਫ੍ਰੇਜ਼ਨ ਫੂਡ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ (2) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਇੱਕ ਮੁਰਗਾ ਜੋ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਮੁਰਗੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤੜੀਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਜੋ ਸਿਰਫ ਚਿਕਨ ਨੂੰ ਮੰਡੀਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ 'ਨਿਰਮਿਤ' ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਵਸਤੂ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਪੜਾਅ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 203 (ਬੀ) (6) ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ 'ਨਿਰਮਾਣ ਐਡ' ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇੱਕ ਮੁਰਗੀ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤੜੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ।

(1) 78 ਸੀ.ਐਲ.ਆਰ. 336

(2) 100 ਲਾਅ ਐਡ. 917

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਹਾਂ ਕਿ ਗਿੰਨਡ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਇੱਕੋ ਜਿਣਸ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਗਿੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਵੇਚਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1958 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 7 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਵੈਧ ਹੈ। ਕਪਾਹ ਦੇ ਡੀਲਰ ਸਿਰਫ ਰਾਜ ਦੇ

ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਨਿਰਯਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, 1959 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 822 ਤੋਂ 827 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੇਲ-ਬੀਜ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ, ਤੇਲ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੇਲ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮੂਲ ਵਸਤੂ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮੂਲ ਵਸਤੂ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੇਲ ਤੁਰੰਤ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੇਲ-ਬੀਜ ਅਤੇ ਤੇਲ ਇੱਕੋ ਵਸਤੂ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, 1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 898 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਗੈਰ-ਫੈਰਸ ਧਾਤਾਂ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਤਾਂ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। 1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1271 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ (ਕਪਾਹ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਲੋਹੇ ਦਾ ਚੂਰਾ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਲੋਹੇ ਦੇ ਚੂਰਾ-ਪੋਸਤ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 15 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। 1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1271 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ, ਇਸ ਲਈ, ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕਪਾਹ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕਪਾਹ ਦੇ ਡੀਲਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ, ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕਪਾਹ (ਦੇਸੀ ਜਾਂ ਦਰਾਮਦ) 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਾ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਾ ਕਰਨ, ਚਾਹੇ ਗਿੰਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਅਣਗਿੰਨ ਕੀਤੇ, ਗਲੇ ਹੋਏ, ਦਬਾਏ ਗਏ ਹੋਣ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਪਰ ਕਪਾਹ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜਿਹਨਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ 500 ਰੁਪਏ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਉਪਲਬਧ

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ
ਚੰਦ-ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ
ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.
ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ
ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ. ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL . X III

ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਪਾਹ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.-ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਈ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੱਚੇ ਕਪਾਹ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਬੀਜ (ਕਪਾਸ) ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਲਿੰਟ ਕਾਟਨ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਗਿੰਨਿੰਗ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ ਕਪਾਹ ਦੇ ਰੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਤੇਲ-ਬੀਜਾਂ ਦੀ ਪਿੜਾਈ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਡੀਲਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਫੈਰਸ ਧਾਤਾਂ ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਚੂਰਾ ਤੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਕਪਾਹ ਦੀ ਗਿੰਨਿੰਗ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡੀਲਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ।

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1958 ਦੇ ਨੰਬਰ 7, ਜਿਸ ਨੇ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ, ਐਕਟ ਨੰ: 46 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਮੂਲ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, ਇਸਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। 1948 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 46 ਦੀ ਧਾਰਾ 5, ਇਸਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਡੀਲਰ ਦੇ ਹਰ ਸਾਲ ਟੈਕਸਯੋਗ ਟਰਨਓਵਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਜਿਹੀ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੈਸਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਿੱਧੇ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। "ਡੀਲਰ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ "ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਭਾਗ ਸਮੇਤ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਵਪਾਰ ਦੇ ਆਮ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਸਤੂ ਵੇਚਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖਪਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ * *।"

ਸਮੀਕਰਨ "ਟਰਨਓਵਰ" ਵਿੱਚ "ਦਿੱਤੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਕੁੱਲ" ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ * *।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਮਾਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ 29 "ਕਪਾਹ (ਜਿੰਨ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ)" ਅਤੇ ਆਈਟਮ 42 "ਕਪਾਹ-ਬੀਜ" ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 1958 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 7 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 46 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਸਤਾਂ 'ਤੇ 'ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ' ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੰਬੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ "(ਪੰਜਾਬ) ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ (ਜਾਂ ਖਰੀਦ) 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਮ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1941 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ ਸੀ"। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਲ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, "ਡੀਲਰ" ਅਤੇ "ਟਰਨਓਵਰ" ਦੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਢੁਕਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਵਪਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਲ ਵੇਚਦਾ ਜਾਂ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ। "ਟਰਨਓਵਰ" ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ "ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ" ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਐਫਐਫ) ਦੁਆਰਾ "ਖਰੀਦ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ -

"ਗੰਨੇ, ਅਨਾਜ, ਅਤੇ ਦਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਕਦ ਜਾਂ ਮੁਲਤਵੀ ਭੁਗਤਾਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਮਾਲ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ, ਹਾਈਪੋਥੀਕੇਸ਼ਨ, ਚਾਰਜ ਜਾਂ ਗਿਰਵੀਨ ਦੇ ਅਧੀਨ; "ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਡੀਲਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਧਾਰਾ (ਜੇ) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਆਈ) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 14 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 23 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਵਿਕਲਪ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। "

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਕੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਿੱਧੇ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਰਾਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਵਿੱਚ "ਕਪਾਹ (ਜਿੰਨ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ)" ਅਤੇ "ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ" ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਈਟਮਾਂ 29 ਅਤੇ 42 ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੋਧ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1958 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸੋਧ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 7, ਜੋ ਕਿ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜਾਂ ਦੇ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਛੋਟ ਖੋਹ ਕੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸੇ ਦਿਨ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਸੋਧ ਐਕਟ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (ਨੰਬਰ 1864-ਈ ਅਤੇ ਟੀ-58/1012, ਮਿਤੀ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958), ਜਿਸ ਨੇ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਆਮ ਦਰ ਇੱਕ

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ
ਚੰਦ-ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ
ਕਰ ਅਫਸਰ,
ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ ਹੋਰ
ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਾਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ
ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL . X III

ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਹੋਵੇਗੀ, ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਿ ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਮਾਲ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮਾਲ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੈਸੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 5(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਅਸਰ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੁਪਏ 'ਚ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੁਪਏ 'ਚ ਦੋ ਪੈਸੇ 'ਤੇ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਆਮ ਟੈਕਸ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ (ਅਸਾਧਾਰਨ), ਮਿਤੀ 27 ਜੂਨ, 1958 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਮਿਤੀ 26 ਜੂਨ, 1958 ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1759 ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ "(ii) ਕਪਾਹ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਪਾਹ (ਦੇਸੀ ਜਾਂ ਦਰਾਮਦ) ਇਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਗਿੰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਣਗਿੰਨ ਕੀਤੀ, ਬੇਲਡ, ਪ੍ਰੈੱਸਡ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਪਰ ਕਪਾਹ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ, 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਤੋਂ, 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਤੱਕ, ਡੀਲਰ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਦੋ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ ਪਰ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਤੋਂ, ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਮੁੱਲ ਦੇ ਚਾਰ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ ਦੋ ਫੀਸਦੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 'ਚ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ 'ਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਛਲਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1864-ਈ ਅਤੇ ਟੀ-58/1012, ਮਿਤੀ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1759, ਮਿਤੀ 26 ਜੂਨ, 1958 ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਅੰਸ਼ਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੰਵਿਧਾਨ (ਛੇਵੀਂ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1956, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 286 ਅਤੇ ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ-

"ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ, ਦਰਾਂ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਸਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ (1) (ਏ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਕਰੀ ਕਰੋ ਹੋਈ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੰਸਦ ਨੇ 1956 ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, ਨੰਬਰ 74 ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਲੰਬੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ "ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਜਾਂ ਨਿਰਯਾਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰੋ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ ਸੀ, ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ, ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵੰਡਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਤਾ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਹੋਣਗੇ।

ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ "(ii) ਕਪਾਹ, ਭਾਵ ਕਪਾਹ ਦੀ ਹਰ ਕਿਸਮ (ਦੇਸੀ ਜਾਂ ਦਰਾਮਦ) ਇਸ ਦੇ ਗੈਰ-ਨਿਰਮਿਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਗਿੰਨਡ ਜਾਂ ਅਨਗਿਨਡ, ਬੈਲਡ, ਪ੍ਰੈੱਸਡ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਪਰ ਕਪਾਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਸਮੇਤ ਨਹੀਂ।"

ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦਾ ਸੀ: -

“15. ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਉਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ 1957 ਦੇ ਸੈਂਟਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਨੰ. 16 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ----- ਇਸ ਨੂੰ 1953 ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਨੰ. 31 ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“15. ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ-ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦਾ ਹਰੇਕ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ
ਚੰਦ-ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ
ਕਰ ਅਫਸਰ,
ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ ਹੋਰ
ਟੈਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ: -

(ਏ) ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਉਸਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਕੀਮਤ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ;

(ਬੀ) ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ ਦੀ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮਾਲ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।"

1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 359 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਗਿੰਨਿੰਗ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਬਿਨਾਂ ਗਿੰਨੀ ਕਪਾਹ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੀਜ (ਕਪਾਸ) ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਦੀ ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ "ਨਿਰਮਾਣ" ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ "ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ" ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਐਫਐਫ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ "ਖਰੀਦ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਪਾਹ 1956 ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 74 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਐਲਾਨਿਆ ਗਿਆ ਮਾਲ ਹੈ, 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 31, 1958 ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1958 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 7 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਗਏ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3, 4 ਅਤੇ 5, ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨੇ ਗਏ ਸਮਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਖਰੀਦ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 286 (3) ਦੇ

ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਉਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ, ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 17 ਜਨਵਰੀ, 1959, ਅਨੁਸੂਚੀ ਏ, ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਜਿਸਨੇ ਗਿਨਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਪਾਹ ਦੀ ਖਰੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਖਰੀਦ ਮੁੱਲ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਗਿਨਿੰਡ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਉਹ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੈਸਰਜ਼
ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ
ਕਰ ਅਫਸਰ,
ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਟੈਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਬੰਧ ਏ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 1 ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਅਤੇ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਧਾਰਾ 11-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ 'ਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ 1958 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਨੰ. 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਦੀ ਖਰੀਦ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1959 (1959 ਦਾ 13 ਨੰਬਰ) 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਲਿਆਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਅਤੇ 9 ਦੁਆਰਾ, 1948 ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 46 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਤੇ 12 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨਵੀਂ ਸੋਧ ਨੇ ਅੰਤਰ-ਰਾਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਪਰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਐਕਟ, 1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ ਨੰ. 24; ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵਪਾਰਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਅਸੁਵਿਧਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਾਮਬੀਰ
ਚੰਦ-ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.

ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ
ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕੇਂਦਰੀ ਸੇਲ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ.ਕੇ. ਵੈਂਕਟਚਲਮ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੱਤਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ-

“ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਮਿਤੀ 4 ਅਗਸਤ, 1959 ਦੇ ਸਮ ਨੰਬਰ ਦੇ ਇਸ ਵਿਭਾਗੀ ਪੱਤਰ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ, ਮੈਂਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਿੰਨਡ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣ ਰਹਿਤ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।”

ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਗਿੰਨਡ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਿਣਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਿੰਨਡ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਰਾਜ ਅੰਦਰ ਐਲਾਨੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਮੁੱਲ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਐਫਐਫ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿੰਨਿੰਗ ਲਈ ਬੀਜ (ਕਪਾਸ) ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਦੀ ਖਰੀਦ, "ਮਾਲ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ" ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵੇਂ ਵਿਵਾਦ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਪਾਲਿਕਾ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਪਾਹ ਨੂੰ, ਕਪਾਹ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਇਕੱਲੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਗਿੰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਗਿੰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।

1925 ਦੇ ਕਪਾਹ ਗਿੰਨਿੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਮਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ ਨੰ- 12 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਬੀ), "ਕਪਾਹ" ਨੂੰ "ਜਿੰਨਡ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ, ਜਾਂ ਕਪਾਹ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ" ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਨਾਲ ਨੱਥੀ

ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਟੈਕਸ-ਮੁਕਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ-29 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ "ਕਪਾਹ (ਜਿੰਨਡ ਜਾਂ ਅਣਗਿਨਡ)" ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (ii) ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ "ਕਪਾਹ, ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਕਪਾਹ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ (ਦੇਸੀ ਜਾਂ ਦਰਾਮਦ) ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਨਿਰਮਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਗਿੰਨਡ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਗਿੰਨ, ਗਲੇ, ਦਬਾਇਆ ਜਾਂ ਹੋਰ ਪਰ ਕਪਾਹ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1759, ਮਿਤੀ 26 ਜੂਨ, 1958। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ (ਅਸਾਧਾਰਨ), ਮਿਤੀ 27 ਜੂਨ, 1958 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ, "ਇਸ ਦੇ ਅਣਉਚਿਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਜਿੰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ।" 1959 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 24 [ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ] ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਸੀ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 1 "ਕਪਾਹ, ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ, ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਪਾਹ (ਦੇਸੀ ਜਾਂ ਆਯਾਤ) ਇਸਦੀ ਅਣਉਚਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਗਿੰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣ ਕੀਤੀ, ਬੇਲਡ, ਪ੍ਰੈੱਸਡ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਪਰ ਕਪਾਹ ਦੀ ਕਟਾਈ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 369 ਨੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਕੱਚੀ ਕਪਾਹ (ਜਿੰਨ ਕੀਤੇ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿੰਨ ਕੀਤੇ ਕਪਾਹ ਜਾਂ (ਕਪਾਸ), ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ ਸਮੇਤ" ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ * *। "ਅਨੁਸੂਚੀ VII ਦੀ ਸਮਕਾਲੀ ਸੂਚੀ III ਵਿੱਚ, ਆਈਟਮ 33(ਡੀ), ਜੋ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ (ਤੀਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1955 ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿੱਚ "ਕੱਚਾ ਕਪਾਹ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਗਿੰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਗਿੰਨਿਆ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦਾ ਬੀਜ;

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਗਿੰਨਡ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ "ਅਣ-ਨਿਰਮਿਤ" ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (ਏ) ਵਿੱਚ "ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ" ਉਹਨਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਪਾਹ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਟੈਕਸ ਦੋ ਫੀਸਦੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਪਾਹ ਦੇ ਫਾਈਬਰ ਨੂੰ ਗਿੰਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਪਾਹ

ਮੈਸਰਜ਼
ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ
ਕਰ ਅਫਸਰ,
ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਟੈਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ
ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਦਾ ਫਾਈਬਰ ਇਕ ਵੱਖਰਾ ਲੇਖ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਇਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 15 (ਏ) ਦੇ ਸ਼ਬਦ "ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ" ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਅਤੇ ਬੇਭਰੋਸਗੀ ਵਜੋਂ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਵਿੱਚ ਗਿਣੀਆਂ ਗਈਆਂ "ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤਾਂ" ਵੱਖਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਆਈਟਮ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਇੱਕ ਸਪੀਸੀਜ਼ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਈਟਮ (ii) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ "ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਪਾਹ, ਗਿੰਨਡ ਜਾਂ ਅਣਗਿਨ, ਗੰਜ, ਦਬਾਇਆ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਪਰ ਕਪਾਹ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨਹੀਂ" ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਈਟਮ (ii ਏ) "ਸੂਤੀ ਕੱਪੜੇ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਈਟਮ (ii ਬੀ) "ਸੂਤੀ ਧਾਗੇ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਪਾਹ, ਗਿੰਨਡ ਜਾਂ ਅਣਗਿਨਡ, ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਧਾਰਾ 15 (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਕੀਮਤ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਵੱਧ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਗਿੰਨਡ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਮਾਲ ਸਨ, ਪਰ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਬੀਜ- (ਕਪਾਸ) ਵਿੱਚ ਗਿੰਨਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿੰਟ ਕਪਾਹ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ, ਮਾਲ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। " ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਗਿੰਨਿੰਗ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਤ ਐਕਟਾਂ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਸ਼ਬਦ "ਨਿਰਮਾਣ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਲਈ, ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਲੱਭਣ ਲਈ, ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 369 ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ VII, ਸੂਚੀ III ਦੀ ਆਈਟਮ 33(ਡੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਗਿੰਨ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਨੂੰ "ਕੱਚਾ ਕਪਾਹ" ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਗਿੰਨਿੰਗ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਨੂੰ "ਕੱਚਾ ਕਪਾਹ" ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਸੈਂਟਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (ii), ਕਪਾਹ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ "ਉਸਦੀ ਅਣ-ਨਿਰਮਾਣ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਗਿੰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਣਗਿਨ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਗਲੇ, ਦਬਾਈ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਹੋਵੇ"। ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਦੇ ਇਸ ਦੇ ਗੈਰ-ਨਿਰਮਿਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਇਹ ਵਰਣਨ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ

ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਐਫਐਫ) ਅਧੀਨ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1959 ਦੇ ਨੰ. 24, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਅਧੀਨ 26 ਜੂਨ, 1958 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰ. 1759 ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਨਿਰਮਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਗਿੰਨਡ ਜਾਂ ਅਣਗਿਨ ਕੀਤੇ ਕਪਾਹ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿਓ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਗਿੰਨਿੰਗ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੀ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਣ-ਨਿਰਮਿਤ ਵਸਤੂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ "ਨਿਰਮਾਣ" ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਝਦਾਰ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਰਥਾਂ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਨਿਰਮਾਣ" ਲਾਤੀਨੀ ਮੈਨੂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਹੱਥ" ਅਤੇ ਫੈਕਟਸ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਬਣਾਇਆ"। ਇਸਦੇ ਮੁਢਲੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, "ਨਿਰਮਾਣ" ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, "ਨਿਰਮਾਣ" ਇੱਕ ਕੱਚੀ ਜਾਂ ਗਠਤ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਹੱਥੀਂ ਜਾਂ ਮਕੈਨੀਕਲ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਸਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ" ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ "ਨਿਰਮਾਣ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਅਰਥ "ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਵਿਕਾਸ" ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰਮਿਤ ਲੇਖ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਰੂਪ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "ਨਿਰਮਾਣ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨੇ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਏ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਉਤਪਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਮਨੁੱਖੀ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਗੋਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵੀ।

ਸੈਂਚੁਰੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਨਿਰਮਾਣ" ਨੂੰ ਕੱਚੀ ਜਾਂ ਅਣ-ਤਿਆਰ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਰੂਪ, ਗੁਣ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸੰਜੋਗ ਦੇ ਕੇ ਭਾਵੇਂ ਹੱਥੀਂ ਕਿਰਤ ਜਾਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੁਆਰਾ।

ਕੋਸ਼ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕਮੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿਆਰ ਲੇਖ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਹੈ, ਪਰ ਹਰ ਤਬਦੀਲੀ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤਬਦੀਲੀ ਇਲਾਜ, ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੈਸਰਜ਼
ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ
ਕਰ ਅਫਸਰ,
ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਐਨਹਿਊਜ਼ਰ-ਬੁਸ਼ ਬਰੂਇੰਗ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ (1); ਅਤੇ ਚਾਰਲਸ ਮਾਰਚੈਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਹਿਗਿੰਸ (2)।

(1) 207 ਯੂ.ਐਸ. 556 (562) = 52 ਐਲ. ਐਡ. 336

(2) 36 ਫੈਡ. ਸਪਲਾਈ 792(795)

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਰਤ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਰਾਹੀਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਨਿਰਮਿਤ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਲਾਜ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੇਖ ਵਪਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਤੇ ਅਸਲ ਕੱਚੇ ਉਤਪਾਦ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਲੇਖ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੂਲ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਹੱਦ ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਲੇਖ ਨਿਰਮਾਣ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ 55 ਸੀ.ਜੇ.ਐਸ. ਪੰਨਾ 685, 686--

"ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਲੇਖ ਨਿਰਮਾਣ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਕੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਂ ਸੰਚਾਲਨ ਨਿਰਮਾਣ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਕ ਮੂਲ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਹੱਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤਬਦੀਲੀ ਇਲਾਜ, ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਹਰ ਤਬਦੀਲੀ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਲੇਖ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕਾਫ਼ੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਲੇਖ ਕੀ ਬਣਦਾ ਹੈ।"

ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਕਪਾਹ ਦੀ ਗਿੰਨਿੰਗ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਜਾਰਜੀਆ ਵੇਅਰਹਾਊਸ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਜੌਲੀ (1) ਵਿੱਚ ਜਾਰਜੀਆ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ।

(1) 175 ਐਸ.ਈ.ਆਰ. 276

ਉੱਥੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਕਪਾਹ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ" ਸਨ। ਰਸਲ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਪੰਨਾ 277 'ਤੇ ਕਿਹਾ-

"ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 'ਨਿਰਮਾਣ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪੜਾਅ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। 'ਕਪਾਹ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ

ਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਮਾਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਵਪਾਰ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟਯੋਗ ਉਤਪਾਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। 'ਕਪਾਹ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਸਭਿਅਕ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਉਪਯੋਗੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ 'ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਪਾਹ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟਯੋਗ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਬੀਜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੀਜ ਕਪਾਹ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-, ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੋਧ ਵਿੱਚ।"

ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਈਸਟ ਟੈਕਸਾਸ ਮੋਟਰ ਫਰੇਟ ਲਾਈਮਜ਼ ਬਨਾਮ ਫਰੋਜ਼ਨ ਫੂਡ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ (1), ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਤਾਜ਼ੇ ਜਾਂ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੇ ਪੋਲਟਰੀ, ਖੰਭਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਟਣ ਅਤੇ ਅੰਤੜੀਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਸਤੂ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ 'ਨਿਰਮਾਣ' ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅੰਸ਼ ਮਦਦਗਾਰ ਹਨ: -

"ਇੱਕ ਮੁਰਗੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ, ਡਰੈਸਿੰਗ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਠੰਢਾ ਕਰਨਾ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਤਬਦੀਲੀ ਨਾਲੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਖਤ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਪੇਸਚਰਾਈਜ਼ਿੰਗ, ਸਮਰੂਪੀਕਰਨ, ਵਿਟਾਮਿਨ ਕੇਂਦ੍ਰਤ ਜੋੜਨ, ਮਾਨਕੀਕਰਨ ਅਤੇ ਬੋਤਲ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(1) 351 ਯੂ.ਐਸ. 49

ਫਿਰ ਵੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੋਸੈਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦੁੱਧ 'ਨਿਰਮਿਤ' ਉਤਪਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ 'ਖੇਤੀਬਾੜੀ' ਛੋਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਵੀ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਗਿੰਨਿੰਗ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ ਨੂੰ ਛੋਟ ਹੈ। ਪਰ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਜਿੰਨ ਜਾਂ ਗੱਠ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ ਅਤੇ ਜਿੰਨ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ ਵਿੱਚ, ਕਲਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਰਗੀ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਹੋਏ ਕਪਾਹ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੀ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਗਿੰਨਿੰਗ ਅਤੇ ਬੇਲਡ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਮੁਰਗਾ, ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਨਾ ਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਨਿਰਮਾਣ' ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਮੁਰਗਾ ਜੋ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਮੁਰਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤੜੀਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਜ਼ਾਰ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਜੋ ਸਿਰਫ ਚਿਕਨ ਨੂੰ ਮੰਡੀਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ 'ਨਿਰਮਿਤ' ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਵਸਤੂ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਪੜਾਅ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 203 (ਬੀ) (6) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਨਿਰਮਾਣ' ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਈਸਟ ਟੈਕਸਾਸ ਲਾਈਨਜ਼ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਛਾਣ ਟੈਸਟ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੱਚੀ ਮੂੰਗਫਲੀ ਨੂੰ ਸ਼ੈਲਿੰਗ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼ੈਲ ਵਿੱਚੋਂ ਮੂੰਗਫਲੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਮਿਤ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, - ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ (1) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਸੋਲਿਡੇਟਿਡ ਟਰੱਕ ਸਰਵਿਸ ਆਦਿ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਛਾਣ ਪਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ "ਕਪਾਸ" ਅਤੇ "ਲਿੰਟ ਕਪਾਹ" ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ ਨੂੰ ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, 'ਬੀਜ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਗਿੰਨਿੰਗ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਐਫਐਫ) ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ "ਨਿਰਮਾਣ" ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਪਾਹ, ਜਿੰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਲੇਖ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਅੱਖਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਭਰਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਪਾਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਗੁਆਈ ਗਈ ਹੈ।

1959 ਦੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ 13 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਮੁੱਖ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਰਾਹਤ ਦੇ ਕੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਣਤਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਹਟ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਸੋਧਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਲੰਘਣ ਹਨ। ਸੋਧ ਐਕਟ ਸੰਭਾਵੀ ਹੈ ਅਤੇ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਤੋਂ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਤੱਕ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(1) 144 ਸੰਘੀ ਪੂਰਕ 814(817)

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਵਿਕਰੀ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-ਸੋਮ ਚੰਦ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਫਿਰ ਵੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਧੇ ਵੀ ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਜੋ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (ਬੀ) ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਕੇ ਅੰਸ਼ਕ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਧਾਰਾ 15 (ਏ) ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ. ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਛੂਤਾ ਛੱਡਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(ਏ) ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਮੁੱਲ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਵਾਧੂ ਥੋਪਣ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਫੰਡ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਕੇ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਦੋ ਫੀਸਦੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਐਕਟ (1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 13) ਦਾ ਪਾਸ ਹੋਣਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਮਿਤ ਸਮਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰੀ ਬੰਗਾਲ ਸਟੇਰਲਿਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਮੈਂਬਰ, ਬੋਰਡ ਆਫ਼ ਰੈਵੇਨਿਊ (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਗੱਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਡਿਸਪੈਂਸਿੰਗ ਕੈਮਿਸਟ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਨੁਸਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵਾਂ ਉਤਪਾਦ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਦਾਸ ਜੇ. ਨੇ "ਨਿਰਮਾਣ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਮੂਰਤ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ ਤੇ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਹੱਲ ਲਈ ਕੋਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਵਾਸੂਦੇਓ (2) ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਦਰੱਖਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੌਗਸ ਜਾਂ ਰੇਫਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣਾ ਸੀ.ਪੀ. ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਰਾਰ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1947, ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਆਰ ਮਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਵਪਾਰਕ ਮੁੱਲ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਆਕਾਰ ਜਾਂ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ
ਚੰਦ-ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ
ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL . X III

ਜੀ.ਆਰ. ਕੁਲਕਰਨੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (3) ਵਿੱਚ, ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਧਾਤ ਵਿੱਚ ਤੋੜਨਾ (ਗਿੱਟੀ) ਨੂੰ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (i)(ਏ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਨਿਰਮਾਣ" ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(1) 1 ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਕੇਸ 157

(2) 6 ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਕੇਸ 30

(3) 8 ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਕੇਸ 294

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਤ ਇੱਕ ਖਾਸ ਆਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ "ਅਤੇ ਆਕਾਰ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਫੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁਨਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੀਰਾਲਾਲ ਜੀਤਮਲ ਬਨਾਮ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1) ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੰਗਾਈ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਨੂੰ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਜੋਂ "ਨਿਰਮਾਣ" ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਤਿਆਰ ਉਤਪਾਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੀਥਾਪੁਰਮ ਤਾਲੁਕ ਤੰਬਾਕੂ, ਸਿਗਾਰ ਅਤੇ ਸੋਡਾ ਵਪਾਰੀ ਯੂਨੀਅਨ ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ, ਕੱਚੇ ਤੰਬਾਕੂ ਦਾ ਰੂਪਾਂਤਰਨ ਜਿਵੇਂ., ਸਿਗਾਰਾਂ, ਚਰੂਟਸ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਪੱਤੇ ਨੂੰ ਇੱਕ "ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ" ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਆਰ ਖਪਤਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਰੂਪ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇਹਨਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਸ਼ੇਖ ਜਾਫਰਜੀ ਹਿਪਤੁੱਲਾ ਭੋਏ ਗਿਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸ ਫੈਕਟਰੀ ਬਨਾਮ ਸ਼ੇਖ ਇਸਮਾਈਲ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵੀ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ-

"ਕਪਾਹ ਦੀ ਗਿੰਨਿੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(4) ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ-

'ਵਰਤੋਂ, ਆਵਾਜਾਈ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ, ਕਿਸੇ ਲੇਖ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਲੇਖ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਂ ਸੰਜੋਗ'।

(1) 8 ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਕੇਸ 325

(2) 9 ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਕੇਸ 723

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1927 ਨਾਗ.311

ਜਦੋਂ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਗਿੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕਪਾਹ ਮਿੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿੰਨਡ ਕਪਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਵੀ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਗੱਠਾਂ ਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਆਵਾਜਾਈ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ। ਮਾਮਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਸਰਜ਼
ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ
ਕਰ ਅਫਸਰ,
ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਟੈਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2, ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਵਿੱਚ "ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ" ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਉਪਬੰਧ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ।

ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਤੁਲਨਾ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਰਾਜ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਗਿੰਨਿੰਗ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। 1958 ਦੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਨੰ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (ii) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ (ਦੇਸੀ ਜਾਂ ਆਯਾਤ) 'ਤੇ ਖਰੀਦੇ ਭਾਵੇਂ ਗਿੰਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਅਣਗਿਨ ਕੀਤੇ, ਗਲੇ ਵਾਲੇ, ਦਬਾਏ ਗਏ, ਜਾਂ ਹੋਰ, ਪਰ ਕਪਾਹ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ, ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਨਿਰਮਿਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, 1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 359 ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਿੱਟ ਜ਼ਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੰਨ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਕਪਾਹ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਹੀ ਹੈ, ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ (1959 ਦੀਆਂ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 822 ਤੋਂ 827) ਤੇਲ ਬੀਜ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਮੁਕੰਮਲ ਉਤਪਾਦ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਵਸਤੂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਟੈਕਸ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਗੈਰ-ਫੈਰਸ ਧਾਤਾਂ ਦੇ ਡੀਲਰ ਜੋ ਅਰਧ-ਤਿਆਰ ਮਾਲ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿਆਰ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 898, ਜੋ ਕਿ ਗੈਰ-ਫੈਰਸ ਧਾਤਾਂ ਦੇ ਡੀਲਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਹੈ, ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। 1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਘਬੀਰ ਚੰਦ-
ਸੋਮ ਚੰਦ
ਵੀ.
ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ
ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL . X III

ਨੰਬਰ 1271 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਪਾਹ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਚੂਰਾ ਵੀ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਿਆਰ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸਕਰੈਪ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਟੈਕਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਪਾਹ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਹ 1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 359 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ।

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਮਾਨਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ।

ਅੱਗੇ ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.

ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਕਪੂਰ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1950 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 264-

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V) - ਆਰਡਰ 22 ਨਿਯਮ 10 - ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੈਂਡਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਟਰੱਸਟੀ ਦੀ ਮੌਤ- ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਰਿਸ ਟਰੱਸਟੀ ਨੱਬੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ- ਅਪੀਲ- ਕੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਕੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ- ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ - "ਉਗਾਹੀ"- ਦਾ ਅਰਥ।

1959

ਦਸੰਬਰ, 15

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।